

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatosk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.



Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh čĩ khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će!

F.

Sserbske njeđželske łopjeno.

Wudawa šo kóždu šobotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyščinje a je tam ja šchwórtletnu pschedplatu 40 np. dostać.

10. njeđžela po šwjatej Trojizy.

Čut. 19, 41—48.

Dženšniška 10. njeđžela po šwjatej Trojizy dopomnja křesćijanstwo na žalosťne šudženje, kotrež 10. augusta lěta 70 na wuřwoleny lud stareho šluba pschĩndže, na wutupjenje Jerusalema a rospróščenje israelskeho luda mješ ludy semje. Wščitko, šcťož dženska šlyšchimy i Božeho šłowa, pokasuje naš na tón džěń, wošebje tole šczenje.

My wopominamy Šbóžnikowu nješćónčžnu šmilnosć,

kať šo wona pokasuje

1. w jeho šylšach;
2. w jeho šłowach;
3. w jeho škutfach.

1. Šapocžatk šczenja nam powjeda wo šylšach, kotrež je tón Anjes psched Jerusalemom plakał. Ššylšy šo wšchědnje plakaja na semi; wone šu přěńja rěč, kotruž čłowjet powjeda, a pošlednja, kotruž wón šlyšchi; plakajo čłowjet na šwět pschĩndže a pod šylšami šwojich lubych džě wón se šwěta. Ale tola maja šylšy něšćto hnujaze; džěčžo naš hižom hnuje se šwojimi šylšami. Šow pať čłowjet njeplaka, ale Bóh šam, a šow njeplaka to džěčžo w žłobiku, ale Ješuf jako muž. A muž kať lohťo njeplaka! Kať wjele wažniške šu šylšy šow, hđžěž štworiczel njebjěšow a semje, israelski kral, plaka! Čłowjekojo plakaja na šwoje hubjenstwo, w najšěpšchim padže na šwój hrěch. Tón Anjes pať na šo njeplaka, ale na Jerusalem. Dwójžy

čžitamy, šo je Ješuf plakał: pschi Lazarušowym rowje a tudy — ale pschicžina je ta šama. Tam čži Židži prajachu: „Šłajčže, kať je wón jeho kať lubo měł!“ a šow my tež prajimy: „Šłajčže, kať je wón to měšto kať lubo měł! haj, tele šylšy šwědčža wo hišcže wjetškej lubošći, pschetož šow wón njeplaka wo šwojich pschěčželow, ale wo šwojich nješchěčželow, wo šwojich mordarjow!

A tejele lubošćže možemy šo tež trošćtowacž. A hđžž šmy tež hrěšchili, jeho šmilnosć tónža nima; tež ša naš ma wón šylšy šmilnosćže.

2. Šđžž šu nam šylšy wopokaš jeho nješćónčžneje šmilnosćže, ničžo mjenje te šłowa, kotrež wón rěčži pod tymi šylšami: Ščht. 42—44.

Tón Anjes nješćorži šwoje dla; wón šnaje te čžěpjenja, kotrež na njeho čžakaja, ale teho dla wón žanych šylšow njeplaka. Wón plaka wjele bóle na to měšto, to wopomničž, kotrež wopomničž njecha, šcťož šo i jeho mērej hđžži, wo lud, kotruž njeošnawa čžab šwojeho domachpřtanja. Njeje to nješćónčžna šmilnosć? Njeda nam tajke šđychowanje hlubošo nuts pohladacž do wutroby Šbóžnika, kotraž šo wulima w hnadže a šmilnosćži?

Kať tón Anjes něhđy na Jerusalem šćoržesče: „ale něťk je psched twojimaj woczomaj potajne“, kať đyrbi tež na naš a našch lud šćoržicž. Kať hušto je naš wolał, kať pata šwoje kurjattka, kať je wón našchemu ludej bohatstwo šwojeje dobročžiwosćže našhoničž dał — a tola kať wjele je šo wotwobročžal a njeošłuchał na jeho hlóš! Ach, šo by našch lud šlyšchal te šđychowanja Šbóžnika

na israelski lud a tu šmilnošč bwojeho Šbóžnika wopomnił, kotraž šo k jeho mērej hodži, šo njeby naš šmilny Šbóžnik šfóncžnje se šwojimi šudami domachpytacž dyrbjal.

3. Šo by israelski lud temu wukhowal, tón šmilny Šbóžnik w našim ščenju tšeczi pošpyt čžini; wón hiščeže šwój škutk šylšam a šłowam pšhidawa. Šcht. 45—47.

Šhto je jeho k tajtemu škutkej wabiło, šo wón won honješche š templa? Šhto je to druge hačž jeho šmilnošč? Wón čže pošledni pošpyt čžinicž, hačž čži, kotšž jeho šylšam njerošymja, kotšž jeho šłowa pšchepošłuchaja, nětko šo š najmjeńšcha pšches jeho šud wubudžicž dadža se šwojeje lēnjofče a šechernoščže, jeho pošnaja jako teho Šnješa a na jeho šłowo pošłuchaja.

Tež tele Šnješowe škutki, tež tele jeho šudjenja šu wopokašma jeho šmilnoščže. To wopomāny tež ša te šudjenja, kotrež na naš pšchihadžeju. Pšches šhorofčž, nušu a horjo čže tón Šnješ šacžiščž šwojich šylšow a šłowom pošłunicž, šo bychmy wopomnili, šhtož šo k našemu mērej hodži, čže naš wukhowacž wēčžnemu škaženju.

Šamjeń.

„Mje ničžo nještara.“

Šedyn šamožity muž w mēšče St. Louis, w šjednocženych štatach šewjerneje Šmeriki ležazym, bu prošentny, šo čžyl we wjazorych šhromadžijnach pšchecžiwu palenzpicžu a ša wēž pomērnofče šobuštkowacž, ale wón to se šazpicžom wotpošaša, a jako jeho hiščeže dale k temu namoškjachu, wón džješche: „Moji knježa, to mje ničžo nještara.“

Š wužicžom exprešneho čžaha dyrbjješche šo někotre dnj na to jeho žona š dwēmaj džowłkomaj domojwróčicž. We šwojej krašnej ekipaži, š libreejowymaj pošlužobnikomaj na kóšliku, wón na dwórniščežo jēdžešche, na šwój blyščežaty wobłhód a na šamery ša bližšchi džēń myškliwšchi. Ššlyš! njeprajješche tu něčtó „želešnicžne nješbože“? Šb, š mēšta St. Louis džē 25 wšchelafich želešnizow wukhadža; jeli-šo je šo wopravdže nješbože štało, dha wšchal wēřjomne njeje, šo dyrbjalo to runje na Miššippi-želešnizy byčž. Šola jeho to šnjemērnja. Nětko „to jeho štara“. Šonjej džeržitaj, a na šwoju praščen wón šhoni, šo je šo to nješbože 25 mil wot tam na Miššippi-želešnizy štało. Wón direktorej telegrafuje: „2000 hritnow ša jenu extra-lokomotivu!“

Wotmołwa pšchidže wróčžo: „„Šē!““

„4000 hritnow ša jenu lokomotivu!“

„Šedyn čžah š lēkarjemi a šhorobnikami je hižom wotjēł, a my dale žanu nimamy!““

Š woblēdnjenym woblicžom a štarofčžiwym čžolom tón muž na dwórniščežu horje a dele šhodžešche. Nětko jeho to štara. Šēhdže ša poš hodžiny — jemu šo to poš lēštotka šdašche — čžah pšchijēdže. Wón ručže k njemu bēžešche a šfóncžnje w jenym wukłowym wofu te roškufkowane bješžiwjenite šbytki šwojeje mandželškeje a jeneje jeho džowłow namaša. W šłēdowazym wofu ta druga džowłka ležešche; jej bēču rjēbla šlamane, a jejne žiwjenje pomału hašješche.

Někotre šchleńzy palenža, kotrež bē jedyn želešnicž, 50 mil wot tam šbaleny, wupil, bēču tole nješbože šawinowale.

Šchtó šebi šwaži, wo tymle našylnym praščenju prajicž: „To mje ničžo nještara?“

F.

Šesukowe šylšy.

Šuf. 19, 41.

Šłóš: Čžin, Šnježe, šo mnu tał, taž čžješ —

Šo Šbóžnik na Šerusalem
Še horže šylšy plakał,
Mje hnuy a moju twjerdošč šleń,
Wóh dołho došč je čžakał;
Mječ Šhryšta šylšy čžerja mje
Dženš hiščeže k prawej pošucže,
Šo na šwój hrēch tež plakam.

Pšched Wóhom šteju w nješnadžē,
Mje jeho hnēw čže šhostacž;
Tež ša mnje Šesuk plakał je,
Šdže wjetšchi trošcht mohł dostacž?
Mój hrēch we šylšach Šbóžnika
Mi Wóža hnada wotmywa;
D njej to šbóžna radošč?

Šch, w tymle čžafnym pšchēbytku
Mam hušto šylšy ronicž,
Ššo bēdžicž š horjom, nješodu
A wšchellu tyščnošč šhonicž;
Mi trošcht pał čžecže do dušche,
Šo tež mój Šbóžnik plakał je
A bēšche w šchžžu, nušy.

Wón widži moje šylšy wšchē,
Šiž w nožy horja plakam;
Šhtož čžiščži mje, mój Šesuk wē,
Duž pomoz š nješja čžakam;
Tón, kiž tež něhdy plakašche
A šnaje šylšow bolofče,
Ššo w prawym čžaku šmili.

Šhtóž tudy šylšy wušywa,
Tón junu rōže žněje
Šam, šdžež šo wjazy njeplaka
A Wóh nam šylšy trēje;
Duž, dušcha, čžakaj š čžerpnoščžu,
Šy pošdžješč š horja k wješeluu
Pšches Šbóžnikowe šylšy.

Měj horžy džak, o Šbóžniko,
Ša šwoje šylšowanie,
Pšches kotrež junu krašni šo
Mi š nožy rjēšche ranje;
Šam poštom šbóžny šapēwam,
Čži do wēčžnoščže šhwalbu dam
Ša tvoje horže šylšy!

K. A. Fiedler.

Wot Wóha šaštaranj.

Ša čžaf nabožnych pšchēščēhanjom w Šranzowškej, kotrež šo tam w 16. lēštotku mējachu, bēšche pošožny protestant k čžēlanju nušowanj, a dobročžiwny bur jeho na šwojej šynowej łubi wukhowa. Pšchēščēharjo pał pošhľad čžerpachu a tehodla štraž do domu wješnjana pošožichu, kotraž dyrbjješche kōždy jeho pošup woblēdžbowacž. Šur bē w šadwēlowanj — pšchetož jemu bu š tym njemóžne ščžinjene, šwojeho čžēlanža na někajke wafšnje se žiwnoščžu šaštaračž. Šał ručže hačž budžičhe šo wón šynowej łubi šbližik, byču šłēda namašali a tam wukhowaneho šajeli. Šał wón w čžwilnej

hroty zly tydzen pschëtra, a jako so straz swojeje wobkedzby stoncnje wsdawasche a wotendze, so won frudneje wutrobny t wu-
khowanzu waczesche, w tej wëstej wërje, czëkanza jako czëlo namafacz.
Tola o dzim! ton derjesdzerzany se hyna wulesy a pomjedasche, so,
jako won hlöd czëpjecz poczinasche a bësche lubeho Boha prawje
naleznje wo žiwnošč proshyl, je njejaby psches jenu tšëchnu
schkaltbu kotosch nuts pschishla a so malo krocjelow wot njeho do
jeneho hynoweho dölczka pošydnyla. Zako bë wona potom sa
nëschto czaša sašo do dwora dele wuleczala, je won na tym mëstnje
hnëšdo s jejemi namafal, kotrež su jemu krašnje sešlodžike — a
wschëdnje je psches zly tydzen tale kotosch t swojemu hnëšdu
pschihadzala, so by sašo nowe jejo pschilahnyla!

F.

Rjanošč stwórby.

(Spitta.)

Psalm 104, 24.

Wješeleče so rjanej' semje,
Ta je hódna wješela.
Kajke je wschak luby Bóh nam
Wuškyl tudy bohatstwa!

Ze to jeno jeho nohow
Podnožk, krašnje pschenty;
Zeno stworjenje je rjane,
Nad kotrymž so džiwasch ty.

Wješeleče so tež nad klónzom,
Nad mëšaczkom, hwëšdami,
Kak tu khodža, kak so blyšcēja
Nad semskimi honami!

Tola jeno s Božej' rufi
Šu to krašne stworjenja,
Košhjte na jeho trónje,
Blyšcžapolne šdrascjenja.

Hlej, hdyž jeho nohow podnožk
Hižom tajku šwëtlošč ma,
Kajtu radošč, jašnosč hake
Šmeje pschi nim wutroba!

Jurij Bróšf.

Wóczež šyrotow.

Čižki mjelk w tej malej stwiczžy knježesche, nad kotrež bë
jandžel šmjercže hižom swojej čëmnej schidle wupschestrijel. We
wotewrijenych durjach hacž do khëže won licžba burow s nahej
hlowu stejesche, cžapku nutrnje w sthknjenymaj rukomaj džercžiwšchi.
Woni bëchu swojeho duchowneho, kotryž bësche jim we wschëch tych
czëžkich lëtach s radu a se skutkom tak šwërnje t hoku stejak, hišcže
raš widžecz čžyli, a ta šylsa, kotraž so pschi napohladže lubeho
mrëjazeho do tak nëkotreho wócžka cžišcžesche, tym mužam šawërnje
t njeczëščzi nještuzesche.

Tu ležesche ton luby duchowny, blëdy, se šnamjenjom šmjercže
na špadnjenyh cžahach, a pschëd jeho ložom klecžesche jeho man-
dželšfa, šwoje najmłodsche džëczjo, hake malo mëšazow stare, na
rukomaj, mješ tym so so schëšč starychich džëczzi, wschë hišcže
w nëžnej džëczžazej starobje, šplóšchile a strachocžiwje wokoło maczerje
tkóczachu, pol bojasnje sa nanom šhladujo, kiž bësche džëšba tak
žyle hinascheho napohlada džyli hewal. Wón bësche žonu a džëczzi
t pošlednjeju možu požohnowal a je šwërnemu wobarnowanju a sa-

štaranju teho poruczil, kiž je ton prawy Wóczež nade wschitkimi,
kotrymž džëczzi rëljaju w njebješbach a na jemi, a kotryž tež tam
hišcže pucže a šredki wë, hdyž cžlowški rošom žaneje pomozu
wjazy njewidži.

Tole žohnowanje, we wërje date a pschijate, bësche tež to
jenicžke, šchtož móžesche won tym šwojim šawostajicž. Čžëžke wójnske
lëta, w kotrychž Franzowšoj sašo a sašo tu malu pomorštu wjesku
wopytowachu a tež šarski dom njepšchelutowachu, bëchu lëdy nimo.
Malo njedželow prjedy bëchu pošledni Napoleonowi wojazy wot-
czahnili a wschitke truhle a šaschcže prošdne a šwójbineho šasta-
rarja na šmjercž khoreho šawostajili. Kak bësche won we wschëch
tychle cžëžkich njedželach tak sa mërom žedžil! Nëtko dyrbjesche jón
mëcz hacž do kónza; žane s hłoškom škorženje a šłakanje nje-
dyrbjesche jemu pošlednje wokołiki čžëmnicž. Š nimale psche-
cžlowškej možu šarafka kóždy nawal šwojeje bolosčje potłóczowasche,
doniž to horze bëdženje stoncnje pschewinjene, dobycže dozpite
njebësche. Šotom so wona s móžnym wuššchikom hromadu
šwjesë.

Šchto dyrbjesche so s njej, šchto s džëczimi štačž? Tak pra-
šachu so burjo, kiž bëchu sa cžáš khoroščje wscho móžne čžinili,
so bychu swojemu duchownemu wošchewjenje a pošlyjenje pschi-
hotowali; tak prašachu so njebočičžkeho šastojnižy bratšja, kotšij
wot swojeje khudoby se šwólniwej wutrobu šcherpatku pschinješechu
a bjesradnej wudowje pošlicžichu, so bychu so s tym sa pohrjeb
šbóžnje došonjaneho poštarali. Šichetož wona, žyle bješ šredkom,
njebudžishe ani wjedžala, wot cžeho dyrbjala jeno šaschčž sa-
šlacžicž.

To bësche w lëcže 1813. Š kak stejesche pjeczžëšacz lët
pošdžischo? Dwaš hynaj bëschtaj theologiju študowaloš a we šwoji-
maj wošadomaj se žohnowanjom škutkowaschaj; dwaš druhaj
bëschtaj juristaj, jedyn bratr bë s wjelepnytam lëkarjom, powšchit-
townje lubowanym a cžëščentym, w jenyh šewjero-nëmskim univer-
šitnym mëščje, a taj dwaš pošlednaj bušhtaj wuštojnaj ratarjej.
Kak bësche so to štačž mohlo? Wty mamž jeno jenu wotmołwu:
„To je so wot teho šnjëša štalo a je džim pschëd našchimaj
woczomaj.“ Šle ton je so sa tamne šydom šyrotow bële džyli
žadyn cžlowški nan štarał. Wón hišcže džëšba kóždej wo-
puschcženej bjestroschtnej wudowje a šyrocže pschimoła: „Ša, ja šym,
kiž waš trošchtuju! Njeboj so; jeno wër!“

F.

Ratarjowy džakny khërlusch.

D džak cži, mišy Wótcže, džak!
Ty šy naš škublacž žadał.
Šhwal ert a dušcha jeho wschak,
Wón šhlëba je nam nadał.
Čžëšč, džak a šhwalba! jeho móž
Ša džëka sa naš džëit a nóž
Š da, šchtož nam je trjeba.

Ty štupi s mišym deščëžom t nam,
Šdyž rólnik wobšy rolu,
Š twoja móž bë blisko nam,
Šdyž kóša žnjësche w polu.
Čžëšč, džak sa kłóšku kóždžicžku,
Šiž šyžlam žrjesche pod kóšu —
Ty, Wótcže, bë ju daril!

Handrij Zejler.

Dobrycze klabych.

Horka nad třechu jeneho doma, runje psched wudebjenjemi wofnoweho symfa, wróna tam a hem slétowasche. Wo sdaczu wona sa pizu hladžesche, a moja myšl bě, so je najskerje třeschno wočno wotewrijene a so řu tam ludžo wěscze něscho zhyroby wupožili. Ale ta wěz mějesche řo hinař, řaž to bližřchi wofomif pořasa. Zyle blifko wrónineho cžela wrobl, mōznie řchřecžizy, lėtasche, a jeho řchřecženje bōřny druge wroble pschuwabi, kotrež se wřchěch stronow na wrónu slétowachu. Tam horka w jenej wotewrijenzu běřche wroblowe hneřdo ř młodymi, a na te bě wróna wothladařa. Wona pař njesamōžesche nicžo wucžinicž. Wo někotrych sprōzuitwyh pořpřtach ř rubjenřtwu hneřda řo wona řa třechu řhubi a wroble na řymřu jubjelowachu.

Tu běřche widžecž, řchto mōža tež řlabe mozy pschecžiwō mōz-nemu njeschecželej dořonjecž. Tu bě pořnacž, řchto lubořcž we řwo-jej horliwosčzi samože, ma-ři řchřitowacž a wupomhacž. Sow widžisř, řo řlabych wofanza a řchřeř we wofomifu řtracha wjele wuwjeduje.

Ř byřchřaj-ři njeschecžel a nusa řař wulfaj byřoj, řo by zřly řraj wot njeju pořny byl: pořa Bōha je mōžno, řo řo na modřitwu džesčza njeschecželowa řtrachota a nusa jara bōřny pořřhubitej.

F.

Luboscž wostanje.

(řkōncženje.)

Wona řo miny, jako bě wyřoku řtarobu dočřakala; Wiktor Ř., jeje wnuf, řu nadobny řemjanři młodženz. Řeto 1870 bě pschisřchlo a wōjna ř Franřowskej wudhři. Řež wōn dhrbjesche řa wōřny řraj na wōjnu cžahnyčž; na wřchelakřh bitwach řo wobdželi a řtajnje běřche řař řbožowny, řo ř kōždeje řtrowy a czerřtwy wuřdže; tola w jenej bitwicžzy njedaloko Řrleansa mějesche to njesbōže, řo řo kōř ř nim pschewali, pschři cžimž řo jemu prawa noha cžezřko wobřchřodži. Řeho pořkownif (oberřt) da jeho do Řrleansa donjesčž a jemu řa w jenym wořebnym domje řwartiru wobřtara. řsmjercžřhory wōn w přenich dnjach wo nicřim nicžo njewjedžisřche a myřlesche, hdyž druhdy ř womory wotucžzi, řo budže ř jeho řiwjenjom bōřny řōnz. Ale jeho młodořcž wřchu řhorosčž pschewiny a wōn pořalu wotřhori. Řěřko řo dopomni, řo je w řwojej womorje druhdy řnjeni niz jara młodu, ale pschři řym pschřisřojnu wuhřadař, kotraž je řo kōždy řas jara dobrocžiwje řa jeho řadanjemi naprašřowala. Ale wot řeho cžasřa, hdyž wo jeho řiwjenje řadny řtrach wjazy njeběřche, wona wjazy njeschřidže. Duž řu wōn, jako mōžesche ř řoža řtawacž, do řwojeje řtwy pschepořnyčž da, řo by řo jej řa wřchu pschecželniwosčž, kotruž bě jemu wopofasřa, wutrobnje pořžafowal. Wona bōřny pschřidže a wobaj pořom, jako bě jej wōn řwōj džal pořajiř, wo řym a druřhim řečesřchřaj. Wona pořwjedasche, řo je wudowa a ma jenicžku džowku, kotruž w jenym řlōřchřrije wocžahnyčž dawa, řo pař řo řa w nalēcžu domoj wrōcži. Ř wōn mjes druhim řjekny: „Moje mjeno je Wiktor Ř., mōj nan je řemjan a ma řwoje řublo w Po-morřkej.“

„Ale Wařche řchcžene mjeno, to tola řane němsře mjeno njeje.“ řa řtara řnjeni řjekny, „řa řeřam Wiktorina — abo poř prawym řarja Wiktorina, dořelž mōj nan přeřisřche mjeno lubowasche. Wo jeho řmjercži pař mje moja macž Wiktorinu mjenowasche, dořelž nan Wiktor řeřasche.“

„řlejczę, moja wofka řařo mjeno Wiktor lubowasche“, řōn młody němsři offizēr řjekny, „řa to njewēm, ale řebi myřlu, to ma ř něřajřeho dopomnjenja bycz. řlejczę, řutu mařku řlotu busřkwizu řym wot njeje herbowař a w njeř leži něřajřa pořjerka“, a wōn řu řej řnjeni pořasa.

Ředy bě wona na řju pořhladnyřa, dha řež řawola: „řo dže je mojeho nana mjeno, řiž je na řu pořjerku napřřane! Řeřasche Wařcha macž řnadž řarja Ř. a bydřesche wona na řarje w jenej wřny njedaloko řeřa?“

„řaj, řa je“, wōn wotmolwi. Wona pař do řuřodnjeje řtwy džesche a pořobisřnu młodeje holzy pschřinjeře.

„ře to Wařcha wofka?“ řo řucže woprašřa. Wiktor řu pořobisřnu je wřchej ředžbnořcžu wobřladowasche a řkōncžnje řjekny: „řaj, řa řebi myřlu, řajřa je moja wofka byřa, hdyž běřche řisřcže młoda.“

Řa to řa franřowsřa řnjeni pořwjedasche, řo je jeje nan řhory a řubjeny ř řuřowřesje domoj pschřisřchol, řo je wjele řet řhorowaty byl a řo hagle w pořdnisřchich řetach woženif; řa je cžasřo a řuřto wo řej řjanej pořmorřkej holczzy pořwjedal, kotrejež pořobisřnu je řobu wřal a na jeje mēřtno pořjerku pořožif, na kotruž bě řwoje mjeno napřřal.

řřches řajře pořwjedanje a wulfadowanje bě pořna pschecželniwosčž mjes nim a řej řnjenu nastala a wōn dale a bōle pschři njeř pschewyasche. řacž řunje bě jeho noha něřal řažila, wōn tola řisřcže derje řhodžicž njemōžesche. řař řo řta, řo běřche řisřcže w Řrleansu, jako řo řnjeni džowcžicžřa domoj wrōcži. Ře to řjana brunowōcžřtara řnjeřna, kotraž řo bōřny ř nim řpschecželi a řemu Prussien (řruřakej) dla jeho pořmorřkřh řeřow ř lubu řečesche, w kotrychž mējachu, řaž wona wudawasche, řtrasřhne wjeřki a mjedwjedže řwoje bōřka. řo pař řōn młody řnjēs ř řajřej řjanej řnjeřnju nimale kōždy džeř we wřchēm pschecželřtwje wobřhadžesche, to wřchřal bě řa njeho dořcž řtrasřhne, a wōn řo wōřpřet a řařo wōřpřet řam pschři řebi napominařche, řo by řerje a řepje w řwoju řtronu řchol.

řkōncžnje řež řeřat dowoli, řo řmē Wiktor wotjēcž. Ale předy řacž řo řo řta, řhřhřu wōni wofolnosčž mēřta řisřcže řas wobřladacž. Běřche to řrařne nalētnje ranje, poř dolinach řo mřla řmahowasche, řolo wofolo řijařki řwoju wōn wōřpschesčžerachu a řkōncžne přuhři dale bōle wřcho je řwojim řkōřym řwēřřkom pschē-řrařnjachu. Ale pschři wřchēm řym řnjeni, řnjeřnicžřa a Wiktor mařo, jara mařo řečřachu, kōždy drje na to myřlesche, řo maja řebi bōřny bōžemje pořajcz. „řidžicže řamle řōn běřy dom, řiž řam mjes řečžejatymř řchřtomamř řteji?“ řnjeni pořaji, „řōn je moja domowina byřa a mi řisřcže řlusřa. řam řym ř mořim nanom cžasřo pschēd řhēžu ředžala a řym na jeho pořawisřny pořřkuchala.“

„Ř ja“, řa Wiktor ř bolosčže-pořnyh hřōřom řawola, „řa dhrbjū řo něřko ře wřchej řutej řrařnosčžu wōřžohnowacž a njemēm Wař, droha řnjeni, ani řarju řenje, řenje wjazy wobřladacž — ach řo řa njebudu řnjēsčž mōž.“

Ř řarja, řiž bě řo wřcha řačžerwjenila, we wřchej řwojej lubořnosčzi pschēd nim řtejesche a ř placžitymaj wocžomaj na njeho pořhladowasche. řejna macž pař řo ř njemu wobrocži a pořaji, do dalokosčže pořasřujo: „ře-ři řo moju džowku řwēřnje lubujeczę, dha řu řwřicže a cžehřicže ř nej do řamneho běřeho, ř winowymř pjenřkamř wobdateho domu, hdyž budže Wař pořžohnowanje mojeho lubowaneho nana wobdawacž.“ ř radořcžu pschēřrařnjenař řo Wiktor a řarja wobřimasřchřaj, a wōn řej nadobnej macžeri řlubi, řo řhze řarju lubowacž a cžesčžicž, řaž řo řa řprawneho muřa řlusřa.

řōn je řwoje řlowo džeržal. řako běřche w řwojej pořmorřkej domowinje wřcho do řjadu řtajiř, řo wōn do Franřowsřej wrōcži a řo je řwojej lubořnej mādželsřej do řeho běřeho domu pschē-řhřdli, — a na břjohach řeři řoiry je něřko to řbože řačželō, kotrež něřdy w řomorřkej dwē młodej wutrobje pořarmo pořtasčřtej. — řplah řo řa řplahom minje, tola lubořcž wōřtanje.